

1720

Despre judecata domneasca mai detaliat.

Io Mihai Racoviță Voevod bojiiu milostiiu gospodaru zemli moldavscoi, împreună cu Preaosfinția sa părintele Mitropolitul chir Ghedeoan a țării Moldovii și cu tot a nostru sfat, boiarimari și mici, facem știre cu această carte a Domniei Mele, precum au venit Ion Neculce biv Hatman și cu Ștefan Luca biv Vel Vistfemic, de'u jăluit pe dumnealui Iordache Lupul Costache, căpitanul] de Codru, precum dumnealui tãmplându-sã de'u fugit cu Muscalii, iar dum[nealui] Vornicul Lupul au aflat vreme atuncia, fiind putincios, de ș'au făcut uric pe moșiile dumilor sale Hat-[manuii] Ion și a Lucăi Vist[ernicului], anume pe sat pe Boian și pe Bãrboși, fără nicio dreptate, nefiind dumnealor față. Deci dumnealui Iordache sin Lupul scoase un uric de la Mărie Sa Ne-culai-Vodă, care scrie precum au fost dumnealor acești 2 boiari sfetnici lui Dumitrașco-Vodă Cantimir și cu alți boiari, soție lor, care anume n'au vrut să-i pomenească în uric, de'u adus pe Țariul moschicesc cu oști asupra pre-seninatei Porți turcești și au luat și bani de la Muscali de'u făcut oaste, pe urmă s'au dus în Țara Moschicească, iar țara au căzut la mare peire și robie, și, vâdzind dumnealui di atâta robie, singur ș'au plecat capul de bună voe lui, de'u mârș la Vizirul, dzicând cătră Vizirul că el este dreptu, au întors mila Viziriului și l-au pus pe dumnealui Caimacan, iar pe urmă, după ce au stătut Caimacan, fără zăbavă l-au făcut acel Vizir surgun la Varna împreună cu alți 2 boiari, de'u ședzut la închisoare câtăva vreme, din pricinile dumi-lbr sale Hat[manului] Ion și a Lueăi Vistiernicului] precum mai sus pomenește. Deci moșiile acelor 2 boiari s'au luat în sama gospod.

Deci satul Boian cu vecini a Hatmanului Ion și giuământate de sat de Bãrboși cu toate cumpărăturile a Lucăi Vistiernicului] au socotit Mărie Sa Neculai-Vodă împreună cu tot sfatul Mării Sale ș'au dat dumisale Vor[nieului] Lupului, pentru acel bine ce au arătat c'au făcut bine țării și pediapsă și cheltuială ce au tras la Varna, ca să-i fie dumisale moșie în veci. Deci dum[nealui] Hat[manul] Ion și Luca Vistjernicul] dederă samă, după ce au înțales că s'au milostivit Poarta de au ertat pe toți greșiții, vrut-au îndată din Chiov să să întoarcă la mila Porții, să vie la pământul său; iar Dumitrașco-Vodă i-au părât cătră Muscali să nu-i lasă să să întoarcă înapoi, că este ficiorul lui Șeremet ia Poartă și ei, întorcându-să înapoi, or facemestecături și n'a mai eși ficiorul lui Șeremet de la Turci. Deci Muscalii îndată au credzut și au pus pe Luca Vistiernicul] supt pază în Chiov, iar pe Hat[manul] Ion l-au dus cu vartă piste Nipru, 40 mile, la un târgu anume Harcov, și l-au ținut acolo 2 ani supt pază; iar Luca Vistiernicul], fiind la margine dincoace de Nipru în Chiov, fostu-i-au și mai pe lesne din paza Muscaliilor ș'au fugit numai cu trupul, iar alt ce-au avut tot a rămas acolo în Chiov. Și, făcând știre Mării Sale lui Neculai-Vodă c'au vinit la margine leșască, l-au ertat de'u vinit în pământul său. Și, viindu în pământul său, multe mesteeături și năpăști i-au aruncat dumnealui Vornicul Lupul asupra lui, de nu pute să-ș margă la casale sale să să odihnească de mestecăturile dumi[sale] Vornicului Lupului, căci dumnealui Vornicul Lupul nu ținea numai satul Bãrboșii, ce șede în casă în Cucuteni și stăpâne toate moșiile. Deci din păduri cu mare cheltuială și cu multe lacrimi și oste-mală au înștiințat tot adevărul pe Mărie Sa Neculai-Vodă. Și 'n-țalegând Mărie Sa cum că-i este mare năpaste asupra lui, au socotit că, de va face Divan cu Lupul, îi va vini mare urgie asupra lui, pentru năpaste ce au făcut și multe fețe de boeri să vor rușina și poate și la primejdie vor vini, ș'au dzis Neculai-Vodă Vorfnicuii] Lupului să caute să-i dea moșiile lui înapoi, că nu le'u luat cu dreptate, să n'aștepte Divan că, fiind Divan, apoi a vini greu de dânsul. Deci Lupul, vâdzind așe, îndată au chemat pe Luca Vistiernicul] la gazda lui și s'au făcut că-i dă de bună voe lui moșiile, și i-au dat moșiile. Iar Hatmanul Ion, tãmplându-sã de era mai depãrtat peste Nipru în Țara Căzãcească, nu pute să fugă nici cum, ce au stătut cu mare gâlceava și cu multă cheltuială și jalobă asupra lui Dumitrașco-Vodă cătră Țarul Moscului, pentru năcazul și robie ce trăgea acolo până s'au plinit 2 ani. Și, viindu cărți dela ficiorul lui Șeremet în Chiov, la tată-său Șeremet, cum că el au eșit de supt vartă, să slobo[a]dă drumul, cum că au jăluit la Poartă, boeri și neguțitori care sint popriți, și așe au slobozit Șeremet pe Hat[manul] Ion și pe Iordache Vornicul] și pe alți Moldoveni mai de gios și neguțitori, cari au fost acolo la Chiov popriți. Deci, viind dum[nealui] Hat[manul] Ion aice din Țară Leșască, îndată și au agiuns la Mărie Sa Neculai-Vodă și Mărie Sa Neculai-Vodă au stătut de i-au isprăvit de la doi Pași fermanul ca să-și vie la pământul său, care ne-au arătat și carte Mării Sale lui Neculai-Vodă că toate greșelile di spre Poartă sint ertate, care și giupănesa dumisale, care cu poronca Mării Sale lui Neculai-Vodă o triimise în țară de'u ședzut un an în păduri, iar dumnealui Vor[nicul] Lupul de dzi de noapte sta piedică și face multe mestecături nedrepte în neguțătorii balgii și prin boeri de să pUne și 'n protiva mili pre-săninatei Porți, pentru ca să tot facă zăbavă să mănânce moșiile fără de nicio triabă, gândindu-să că a peri în pământ strein și-i va rămâne moșiile lui. Și, așe îndelungându-să vreme, s'au dus Neculai-Vodă cu Domnie în Țara Munteniască și ferma-nurile ce le isprăvisă Mărie Sa Nieceului-Vodă, și cu chelr tuiala și a Hatfmanului] Ion, s'au ascuns acele fermanuri, după ce s'au dus Neculai-Vodă în Țara Munteniască. Și, viind noi cu stăpânire din mila pre-seninatei Porți, început-am și noi ca să isprăvim alte fermanuri ca să-ș vie dumnealui la pământ, numai îndată n'au zăbovit multă vreme, s'au și făcut mare tulburare în pământul nostru, c'au vinit de la

Poartă de'u luat pe Vor[nicul] Lupul de'u perit, și nu zăbavă au și eșit catane, pe urmă foamete și ciumă și n'am mai avut vreme ca să stăm pentru triaba dumisale, să-i isprăvim. Iar acum, mai răsuflându-ne Dumnedzău de mânie Sfinții Sale, dat-am știre pre-seninătei Porți, ne'u poron-cit noao Poarta și Mării Sale Abdi-Pașa, care este acmu sarascher în Hotin, de i-au făcut buiuriultiu ca să fie ertat de toate greșelile sale, să vie în pământul său să-și stăpânească moși[i]le sale, precum li-au stăpânit și mai înainte, să fie plecat pre-seninătei Porți și noao. Care, acmu la vleit 7228, au vinit la pământul său, trăgând 9 ani greutate în streinătate. Jăluitu-s'au de mare strămbătate și năpaste ce-au avut dela Vor[nicul] Lupul și după Vor[nicul] Lupul dela giupăneasa dumisale și a fiu-săju, lui Iordache Vel Căpi[țan] de Codru. Deci dumnealui Iordache căpți-tanul] au scos acest uric care mai sus să pomenește și mărturie a dumilor sale boerilor pe acest uric făcută.

Deci dumnealui Ion Hat[manul] și cu Luca Vist[ernicul] așe

dederă samă că nu sint ei harnici, sau stăpânul lor Dumitrașco-Vodă, să ridice puterea Inpărății Moscului să vie asupra Porții Turcești; că puterile inpărătești nu cu mică sumă și când să rădică unul asupra altuē sau cu mici pricini, — ce, tãmplându-să de-au fugit Craiul Șfedzesc la Tighina și cu Voevoda Chiovschii, din voe lui Dumnedzău s'au făcut amestecături între monarhi și s'au străcat pace ce au avut Turcii cu Muscalii mai înainte cu vr'o 2—3 săptămâni ce au vinit Dumitrașco-Vodă în Scaun. Ce aceasta Vor[nicul] Lupul cu mare năpaste au grăit că nu numai Țara Moldovii, ce și alte țări de prin pregiur știu. Așijdere c'ar hi fost sfetnici ai [lui] Dumitrașco-Vodă de s'au închinat la Mosc, dumnealor dederă samă, cu frica lui Dumnedzău, cum că ei nu l-au sfătuit, **nici l-au îndemnat să să inchine**, numai slugi au fost, n'au putut țaina lui, după ce au vădzut-o, să o vãdiască, nici Dumitrașco-Vodă nu arăta așea că va face grabă, nici au știut numai iei, ce au știut toată boiarime și au fost bucuroși Muscalilor și greșiți Porții. Și, mergând Luca Vist[ernicul] cu cărți la inparatul Moscului, au găsit acolo pe alții mai înainte trimiși soli de boeri, fără știrea lui Dumitrașco-Vodă, anume...¹

S'au adus un vrv de cărți a boerilor ce au fost triimis la Inparatul Moscului: a Sfinții Sale părintelui Mitropolitului, chir Ghedeoan, și a lui Antohi Hatman, și a lui Savin Banul ș'altor mulți, scriind cu feliuri de feliuri de inbunături deșerte, dzicând că sint 10.000 oaste gata fără niciun ban să slujască și 500 ficeori de boeri cu cai cerchezești și turcești, cu rafturi, cu săidace ferecate, indzăoați și nbrăcați cu haine de cînste. Și acmū înainte dintr'aceli 500 au vinit 50 la Banul în Țara Leșască și pofteste țara cum mai în grabă să triimită Inpărății Moscului vr'o 10.000-15.000 de Muscali, să lovească Eșii, să prindă pe Domn, să triacă să strice podul la Obluciță, să ferme Bugiacul. Și cu acești 50 ficiori de boeri și cu aceste cărți ce scrie au fost dumnealui Lazul Sulger, ficiorul Enoe, Pahule, Moțoc, Calmășul, și alții mai de gios. Care mărturisind dumnealui Ion Hat[manul] și Luca Vist[ernicul] înainte Divanului, n'au putut tăgădui părintele Mitropolitul înainte Divanului nostru. Și încă mai înainte în postul Crăciunului, până nu să inceptu a să porni pochiazurile și oștile și niciunul de aceste ce scriu mai sus încă nu inceptusă a să face, au triimās Inparatul Moscului de'u luat pe Ilie Abăza și pe Ion Merescul din Chiov de i-au dus la Stălii cu poștai și i-au întrebatu-i cum esti de la Nistru de departe până la Iași și de la Iași până în Țara Munteniască și până în Dunăre și de la Dunăre la Țarigrad, și afla-s'a pâine și oaste multă în Țara Moldovii au ba, și cum știu pe Domnul și pe boeri: ține-or cu dânsul au ba? Care di pe atunce era socotiala lui să vie în Moldova. Așijdere ce dzice că au luat bani de la Muscali să facă oaste, ce, după ce au vinit Muscali în Iași, au dat

Muscalii¹ Domnului, iar nu lor, și Domnul au dat tuturor: unii au luat să slujască, unii au luat să cumpere pâine, alții au luat să cumpere vite. Și nu numai Moldovenilor au dat Muscalii bani la aceia vreme, ce și Leșilor și Muntenilor și Sirbilor. Și dumnealui Lupul Vor[nicul] încă să făcè bun, nu era așè, că și dumnealui au luat bani de la Dumitrașco-Vodă să cumpere zaharea² și slugile lui au prădat Bugiacul și herghelii și turmele mușaipului mai înainte pân nu au mârș, căci ei la casa lor li-au luat și li-au ascuns pe Racova și au triimis limbă Tătar (sic) la Împăratul Moscului și au scris că are câteva mii de oaste gata și va eși la Fălci înainte. Când au început a trece Viziriul Dunărea în ceastă parte, îndată au răpedzit la Împăratul Moscului de i-au dat știre cum că Vizirul trece Dunărea în ceastă parte. Dacă au fost dumnealui drept Porți, pentru căci au dat știre Muscalilor că trec Turcii Dunărea? Poate ar hi fost și mai rău de Muscali de cum s'au tãmplat, de n'ar hi dat dumnealui știre. Așjderea și dumnealui Spătarul Costantin încă au luat bani de la Muscali 3000 ruble, să cumpere vite, și încă dumnealui mai cu dreptate au slujit Muscalilor decât alții, că alții câți bani au luat tot i-au mâncat, iar dumnealui dintr'acești 3.000 ruble, 2.000 li-au triimis înapoi, tocma la Nistru au agiuns banii pe Muscali, iar o mie au scris c'au fost cumpărat vite și la bătae l[e]-au luat Tătari. Și dumnealui Vor[nicul] Lupul acole era față: pentru ce au lăsat de'u triimis banii înapoi, dacă au fost drept? Căci nu i-au dat Viziriului?

Așjdere scrie ispisocul că dumnealui, văzind atăta robie, ș'au plecat capul de s'au dus la Viziriul și s'au aședzat toate lucrurile și au scos mulți robi ș'au potolit toată mânia stăpăniască. Pentru acesta lucru dumnealui Ion Hat[manul] și Luca Vist[ernicul] așa dederă samă, că nu iaste cum au dat samă, c'au mârș de bună voe sa, ce au vinit Capigibașe Viziriului de l-au luat și l-au dus la Viziriul, fără voe dumisale și l-au muștrat, după obiceiul stăpănesc, și el, hiind singur, s'au mântuit și s'au apărat de'u grăit cum este fără voe lui și cum au fost învățat că, nu numai la aceia vreme, vădzind greu, au năpăstuit pe dânșii, ce și mai denainte vreme la câte schimbări de Domn i s'au tãmplat, de'u fost până trăè dumnealui, la toate cu gâlcevi și cu năpăști asupra Domnilor și cu apucături, cu stângeri de case boerești, la o vreme pe unii, la altă vreme pe alții, și el tot făcându-să bun, și, acmù, la această furtună, iarăș acela obicei au ținut ca să înghită moșiile lor. Deci prea-luminatul Vizir Mehmet Baltagiul în grabă, văzând mare pustiire și spaimă fărăi, că fac toți în toate țările, pe o parte s'au milostivit

¹ Urmează șters: nu numai lor, ce a toată țară.

² Urmează șters: S'au triimis limbi Tătarii la împăratul Moscului ș'au scris că are câteva mii de oaste.

după obiceiul stăpânesc, pe altă parte au socotit să să înblânzască ca să nu să facă și mai mare turburare și toate cu mila sa greșelile țărâi le-au ertat și l-au pus pe dumnealui Caimacan, și i-au dat poroncă pe toți să-i înblânzască și să le deștire să vie cineși la pământul lor. Iar dumnealui, după ce au mârș în Iași, și au trecut 4-5 dzile, nici au socotit că esti focul aproape, Mărie Sa Viziriul neeșit încă din pământul nostru, ce au și uitat toate învățăturile Mării Sale Viziriului, fiind[u-i] deprindere mai denainte vreme cu lăcomie, ș'au și triimis în toate părțile, pe la casăle boerilor fugiți armași a jăcui, a bate prisăcile și a 'ngrozi oamenii ce rămăsesă pe la casăle lor, și alte bucate ce găsiè, lua tot, și pe la bejenii, a spăimă și a lua de tot carul câte 2 lei, câte 3 lei, și în Iași mare groază, pe neguțători și pe slujitori și pe căpitani, de le lua pungi de bani. Și dintr'acea somă multă ce strângè au triimis 11 pungi de bani și Viziriului ca să-și facă el obraz. Iar huitile și tipetile și lacrămile săracilor au agiuns pân în ceriu și n'au putut să rebdi Dumnedzău îndelungu. Tâmplându-să și Bichir-Aga, omul Viziriului, în Eși și vădzând atăta țâpăt în oameni și 20 cai cu șeli gaia legați și 'nțălăgând că au scris cărți după Inpăratul Moscului cu înbunături, au dat știre Viziriului și Viziriul îndată au triimis de l-au luat și l-au făcut surgun la Varna, care acè surgunie a lui o pot pricepe toți și o cunosc c'au vinit din nesocotiala și lăcomie lui. Și, ședzind câtăva vreme acolo la închisoare, dzici Iordachi sin Lupul c'au dat tată-său niște moși Hanului de'u eșit de la acè închisoare, și au și cheltuit câtva tată-său la acè închisoare. Deci dum[nealui] Hat[manul] Ion și cu Luca Vist[ernicul] așè răspunseră că mai mult au stătut Brâncovanul de l-au scos. Și, eșind d'inchisoare alți doi boeri, Antohi și Macsut, n'au mai înblat cu alte meșterșuguri și au mârș drept la Mărie Sa Neculai-Vodă, iar dumnealui Vor[nicul] Lupul s'au dus în Țara Munteniască la Brâncovanul ș'au început cu alte meșterșuguri să facă la Poartă împotriva lui Neculai-Vodă și pe altă parte dând ponturi lui Neculai-Vodă și cerând moșiile lui Ion Hat[manului] și a Lucăi Vist[ernicului] și 11 pungi de bani, ce li-au luat di pi la unii alții, cari mai sus s'au pomenit, dzicând că li-au luat cu datorie și îi le'u dat.

Deci Neculai-Vodă, hiind turburat la o vreme ca aceia, i-au adevérit și, viind din Țara Munteniască aice în țară la Mărie Sa Neculai-Vodă, în grabă au apucat ș'au făcut ispisoc pe moșiile acelor 2 boeri ce scriu mai sus. Deci Sfinție Sa Mitropolitul și episcopii și toți boerii, fiind atunce toți greșiți în grabă în grija morții, fiind Poarta tulburată, toți s'au apărat și s'au lepădat că nu-s vinovați, fără cât unul, dumnealui Neculai Costân Vel Logofăt, 3 dzile s'au apărat și n'au vrut să iscălească în mărturie, și pe urmă Neculai-Vodă au triimis o slugă a Mării Sale cu scârbă de'u iscălit mărturie, și așè cu aceasta

au stăpănit acești moșii și cele 11 pungi de bani, ce li-au adevărit Neculai-Vodă i li-au dat, care acele 11 pungi de bani nu le dedese dumnealui de la casa dumisale, ce li-au luat de pe la alții, care mai sus să pomenește, și al doile rând cu năpaste li-au luat de la țară. Și nu țin Tătarii numai acele moșii a lui, ce țin a mulți din Prut până în Nistru. Și, răspundzind aceste răspunsuri, dumnealui Ion Hat[manul] au strigat cu glas mare înaintea noastră și a tot Sfatul nostru, cu blăstăm au grăit, de-l va lua Sfinție Sa părintele Mitropolitul și cu toți boerii Sfatului nostru asupra sufletelor lor, precum este numai el singur vinovat și iaste adevărat făcut ispisocul Vor[nicului] Lupului numai pe dânsul și alții nici au fost bucuroși, nici au fost amestecați, nici sint vinovați, atunce nu numai de Boian să fie el păgubaș, ce și de viață să fie pierdut, de viu în foc să să de. Deci Sfinție Sa părintele Mitropolitul și cu toți boerii Sfatului îndată cu glas mare au strigat ș'au mărturisit înaintea noastră cum toți au fost vinovați și amestecați și bucuroși Muscalilor și greșiți pre-luminatei Porți, **niciunul nu s'au cutedzat să-l ia cu sufletile sale că el au sfătuit sau au îndemnat să să închine.** Numai, atunce când au făcut Lupul Vor[nicul] acel ispisoc, fiind în grabă și în mare turburare Poarta, și Mărie Sa Neculai-Vodă Domnu strein, nu pemintian, au cătat să facă voia după poftă dumisale Vornicului Lupului, dar nici Lupul Vor[nicul] n'au fost mai credincios Porții, ce, tot într'un chip greșiți, cu toții Porții, n'au avut la acă închisoare nicio pagubă, că i s'au plătit îndoit. Deci eu, vădzind că nu numai odată sau de doo [o]ri au luat asupra sufletelor lor boerii că-i mare năpaste Hat[manului] Ion, nici cu atăta n'am lăsat, vădzind că scrie ispisocul și cu blăstăm ca să nu să mai strice, și, fiindu lordachi Lupul Costachi și ginere, fiind o nepoată de frate, am socotit și la nimic nu m'am uitat, fără căt la mare dreptate, am luat acele dresă ce mi li-au arătat făcute de Neculai-Vodă și li-am dat în mâna Mitropolitului, chir Ghedeoan. Am dzis Sfinții Sale și dumilor sale boerilor și li-am dat voe cu giurământ de spre parte mē, fără de leac de bănat, cum știu iei cu sufletile lor, așe să facă: ori să de uricile în mâna Hat[manului] Ion, să-și ție Boianul ori, de să cade, să le dea în mâna lui lordachi sin Lupul și Hat[manul] Ion să-și ia plata vieții, după cum s'au apucat înaintea Divanului. Și niciunul n'au putut să dzică ceva împotriva Hat[manului] Ion, să-l scoată numai pe dânsul vinovat, ce s'au arătat toți că sint vinovați, precum mai sus să pomenești. Ce singur părintele Mitropolitul, de bună voe lui, au dat uricile în mână Hat[manului] Ion ca să-și ție moșiile: precum au ținut-o moșii și strămoșii lui, așe și el și ficiorii ficiorilor lui. Deci noi, vădzind așe, i-am dat uric să-i fie de moșie și de credință precum mai sus să pomenește. Așjidirē mai răspunsă lordachi cum că un Domnu au dat și volnic au fost să de și să ia;

pentru aceasta eu am fost de trii ori Domnu din vrere lui Dumnedzău, și pemintian, și n'am apucat nici eu mai dinnainte de răpooșați Domni ca să ia Domnul moșiile altor boeri sau proști, să le de altora fără de vină, fără căt din hotarăle târgurilor sau dintr'a lor moșii ce-s de pe niam, acele au fost volnici Domnii să le dăruiască cum [l]i-au fost voe, iar acest obicei până acmă n'au mai fost, nici eu nu priimăsc să hie. Mai dzise dumneașu lordachi [că] și moarte tătăne-său dintr'aceste pricini i-au vinit di-au perit la Poartă. Care la acest lucru s'au tãmplat nu numai dumisale perire, ce și Domnului muntenesc și a cățiva boeri muntenești și sirbești. Și, Sfinție Sa părintele Mitropolitul chir Ghedeon mărturisi înaintea Divanului nostru că, când au vrut să purceagă Mărie Sa Neculai-Vodă în Țara Munteniastă cu Domnie, ș'au făcut molitvă de drum, după obicei, și s'au ispo-vedit, și cu mare ciudă s'au jăluit Neculai-Vodă cătră Mitropoli-tul pe Lupul Vor[nicul], dzicând: „Părinte, mare cinste și mult „bine i-am făcuț Lupului, iar el în loc de mulțămită, după cum „i învățat, multă supărare, ocară îmi face, pentru care să știi „Sfinție Ta că mă voi nevoi scurte să-i fie dzilile lui și de la „mine să-i fie piire"! Și au mărturisit înaintea a tot Sfatul nostru, și s'au tãmplat și frate-meu Dumitrașco Hat[manul], socrul lui lordachi și vãru-său Costantin Vel Spăt[ar], di au au-dzit la toate aceste ce mai sus scriem, cari nici ei, hiind mai a-proape rude, n'au putut să răspundă nici cum (— cu un) fel de răspuns înaintea Hat[manului] Ion. Pentru ceasta, de s'ar tãmpla după urma vieții noastre pe cine ar milui Dumnedzău cu stă-pănire în locul nostru și ar scote niscareva întărituri domnești sau boerești, sau turcești, făcute cu meșterșuguri și ar scorni niscareva gâlcevi pe moșiile Hat[manului] Ion sau a Lucăi Vist[ernicului], să nu fie de credință.

(Copie sau concept.)

Publ. și în **Arhiva** din Iași IV, pp. 339-350.

Academia Română, 88/CXX.